Poštnina plačana v gotovini.

MAJ ANGELČEK 1933/34 - ŠT. 9

Alojzij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

Tole sem bral o pobožnem duhovniku Henriku Suzo: Na potovanju je bil. Pot ga je peljala preko močvirnih tal. Zelo je moral paziti, da ni stopil v blato. Pa mu pride sredi pota nasproti uboga, skromna žena. Henrik Suzo se ji umakne. Suho stezo prepusti njej, sam pa stopi v lužo. Ko je šla uboga žena mimo njega, se ji je še globoko priklonil. Žena je bila od začudenja vsa iz sebe. »Prečastiti gospod,« je rekla, »kako da ste se mi umaknili? Vi ste svet in pobožen duhovnik, jaz pa sem neznana, uboga žena.« Blaženi Henrik Suzo ji je takole lepo odgovoril: »Dobra žena! Ko ste šli mimo, sem si mislil: Glej, sestra ljube božje Matere gre mimo mene. Umaknil sem se in vas spoštljivo pozdravil.«

V srcu dobrega Henrika Suzo je pač gorela ljubezen do božje Matere Marije, da je radi nje tudi preprosto ženo častil. Marijo je nosil v svojem srcu. Vedno je mislil na njo, vedno mu je bila Marija pred očmi. Pa mu je bilo po Marijini podobi vse življenje razsvetljeno in posvečeno. Po Marijini ljubezni so mu bile vse žrtve lahke in sladke.

Kako je z Marijino ljubeznijo v naših srcih?

Marijine otroke vas kliče naš »Angelček«. Ali ste to v resnici? Ljubite Marijo? Molite k njej vsak dan? Nosite Marijino podobo v svojih dušah? Ne morem si

misliti dobrega, vernega kristjana, ki bi Marije ne ljubil in ne častil. Ne morem si predstavljati dobrega otroka, ki bi ljubezen do Marije ne gorela v njegovi duši.

Otroci! Majnik je tu. Marijin mesec. Cvetje naših trat in gredic bo ta mesec cvetelo za Marijin oltar. Lučke bodo gorele pred Marijino bodobo. Šmarnična pobožnost se bo vršila v naših cerkvah. Ta mesec bomo obnovili svojo ljubezen in pobožnost do Marije. Saj bi nekaj manjkalo naši pobožnosti, če bi Marijo pozabljali. In nepopolne bi bile naše molitve, če bi v njih Marije ne častili.

V dnevnem redu našega duhovnega življenja mora biti vsakdanja, iskrena pobožnost do Marije.

Sveta Terezija Deteta Jezusa je ljubila Marijo že od svojih najnežnejših let. Doma so imeli lep kip prečiste Device. Pred tem kipom so opravljali v družini svoje vsakdanje molitve. Tu sem sta prišla oče in mati po tolažbo, kadar jima je bilo v življenju težko. V majniku je bilo Tereziki v največje veselje, da je prinašala cvetja na ta domači oltar. Če je le mogla, je tudi svečke prižigala v čast nebeški Materi. Zgodilo se je, da je Tereziki umrla skrbna mati. Dobra Devica je tolažila in krepčala malo sirotico, da je ni žalost strla. Terezika je hudo zbolela. Zdravniki so obupali nad njenim ozdravljenjem. Pa je v najhujši sili Marija pomagala. Njen kip je oživel, dobra nebeška Mati se je Tereziki ljubeznivo nasmehnila, Terezika je ozdravela. Ko se je Terezika pripravljala na prvo sveto obhajilo, je neštetokrat klečala pred Marijino podobo. Prosila je nebeško Mater, naj ona okrasi njeno malo srce za Jezusov prihod. Na dan prvega svetega obhajila je doživela Terezika tudi to veliko srečo, da je smela v imenu vseh prvoobhajancev naprej moliti posvetilno molitev Mariji. Zemske matere ni več imela, pa je s toliko večjo ljubeznijo govorila: O Gospa moja, o Mati moja, Tebi se vso darujem... Tako goreče je Terezika ljubila Marijo, da bi bila rada vse ljudi s to ljubeznijo ogrela. Rekla je: »Kako rada bi bila duhovnik! Po svetu bi hodila, pa bi pridigala o

dobri božji Materi.« Pri Mariji se je Terezika učila ponižnosti in skromnosti in tiste otroške ljubezni do Jezusa, ki jo tako zelo odlikuje. Pri Mariji se je učila tudi trpeti. — Zadnja leta Terezikinega življenja so bila polna trpljenja in bolečin. Trpela je na telesu in na duši. Pri Mariji pa je našla tolažbo in pomoč. Govorila je: »Ljubemu Bogu svoje trpljenje skrivam, naj vidi, da sem zadovoljna z vsem, kar stori. Božji Materi pa ničesar ne prikrijem. Njej povem vse.« Neko noč ji je bilo nepopisno težko. Od prevelikih bolečin si ni vedela nič več pomagati. Otroško zaupno je prosila Marijo: »Ljuba božja Mati, vzemi mojo ubogo glavo malo v svoje roke.« Ko se je bližala smrt, je klicala: »O moja ljuba božja Mati, pridi mi na pomoč!«

Otroci! Kakor blaženi Henrik Suzo, kakor sveta Terezika ljubimo Marijo tudi mi! Da bomo v resnici in ne le po imenu: M a r i j i n i o t r o c i !

Mirko Kunčič:

Majnik.

Kdo pa prihaja
v svate čez polje
z zvrhanim košem
židane volje?
Ptički veselo mu
gredo naproti,
šmarnice klanjajo
se mu ob poti,
zvončki pozdrav mu
pošiljajo z brega,
žabji zbor — kvak,
kvak, kvak,
rega, kvak, rega —
pesem ubrano na
čast mu prepeva,
sonce v srebrno ga
haljo odeva.

Majnik prihaja k nam
v svate čez polje!
Vsem, ki so žalostni,
židane volje
zvrhano dlan naj v naročje natrosi —
dedek naš, jojme, jo komaj že nosi...